

Ideální lidé.

Raději však chceme říct: Lidé, kteří chtějí být ideálními! Avšak také zde musíme předem v první řadě a zcela bedlivě vyloučit všechny ty, kteří se tak nazývají nebo se tak rádi nechávají označovat, přičemž však vůbec k těm, kdo chtějí být ideálními, nepatří. Je to velká třída změkčile blouznících lidí obojího pohlaví, ke kterým se také ještě připojují lidé obdaření obrazností, kteří se nikdy neuměli naučit ovládat svou vlohu a používat ji užitečným způsobem. Odpadnout musí také ti, kteří jsou se stávajícími podmínkami ustavičně nespokojení a tuto nespokojenost odvozují z toho, že jsou založeni ideálněji než všichni ostatní, protože se nehodí do dnešní doby. Pak ještě nacházíme masu takzvaných „nepochopených“ obojího pohlaví, přičemž největší část z nich tvoří ženy a dívky. Lidé této sorty si namýšlí, že jsou nepochopeni. To srozumitelně znamená, že trvale žijí v představě o pokladu hodnot, který v sobě nesou a který druhá strana, s níž se právě stýkají, není schopna rozpoznat. Avšak ve skutečnosti se v těchto duších neskrývají vůbec žádné poklady, nýbrž místo nich pouze nevyčerpatelný zdroj nezměrných a nikdy neukojitelných přání.

Všechny takzvaně nepochopené lidi je možné klidně nazvat lidmi prostě „neupotřebitelnými“, protože se ukazují neupotřebitelnými pro správný, přítomný život a oddávají se jen neskutečnému, a z části dokonce i lehkomyšlnosti. Vždy však tomu, co se nehodí pro zdravý pozemský život. Cesta takovýchto věčně nepochopených dívek a žen vede však žel velmi často takovým životem, který se všeobecně označuje jako „lehkovážný“

a nemravný, protože se vždy tak rády a také příliš často chtějí dát jen „utěšit“, což určitý druh mužů přirozeně ví a bez rozpaků toho využívá. Avšak právě tito nepochopení také vždy jsou a zůstanou v každém směru nespolehlivými. Domnívají se být ideálními, avšak jsou zcela bezcenní, takže vážný člověk, který nechová nízké úmysly, jim nejraději uhne z cesty. Přinášet jim pomoc by bylo zbytečné. Tak sbližují se s nimi také skoro vždy jen „utěšitelé“ se **špatnými** úmysly, přičemž se velmi rychle vybavuje vzájemné působení; neboť v srdci nebo náruči takzvaného utěšitele se bude nepochopená dívka nebo taková žena za několik dní nebo týdnů cítit už zase „nepochopenou“ a zatouží po novém porozumění, protože vůbec neví, co vlastně chce. Ke všem těmto nepoužitelným skupinám se nakonec také ještě přidružuje skupina neškodných snílků! Zdají se neškodní jako děti. Neškodnost takovýchto snílků existuje však jen s ohledem na vliv vůči jim samým, na jejich vlastní osobu, ne však na jejich okolí a všechny lidi, se kterými se stýkají. Na **mnohé** působí takový neškodný snílek již rozhovorem bezprostředně jako pozvolna šířající jed, ničivě a rozkladně, protože je schopen rozvíjením svých idejí je vytrhnout z normálního a tím i zdravého pozemského života, aby je zavedl do říše neskutečné a nevhodné pro pozemský čas. Podotýkám však: Neříkám, že je takovýto snílek nečistý nebo zcela špatný, naopak. Může chtít to **nejlepší**, avšak chce vždy pro zemi to neskutečné, prakticky neproveditelné, a tím nepůsobí pro pozemské bytí přínosně, nýbrž brzdivě a ničivě.

Avšak také u těch, kteří nyní zbyli jako lidé „usilující o ideály“, musíme znovu ještě odlišovat a důkladně pozorovat. Najdeme pak vždy ještě dvě sorty: lidi toužící po ideálu a lidi usilující o ideál. Lidé „toužící po ideálu“ jsou většinou slaboši, kteří

neustále touží po něčem, čehož nelze vůbec nikdy dosáhnout. Alespoň ne na zemi, a kteří se proto také nikdy nemohou stát skutečně šťastnými nebo také jen radostnými. Jsou velmi blízcí skupině „nepochopených“ a klesnou časem do chorobné sentimentality, která nevede k ničemu dobrému. Avšak máme-li pak takto ostře rozlišeno, tak musíme nakonec ještě ty, co zbyli, obrazně řečeno, skutečně ve dne hledat s lucernou, tak jich je málo. Tyto nemnohé pak sice nelze ještě nazvat „ideálními lidmi“, nýbrž, jak jsem již řekl, lidmi „usilujícími o ideál“. Úsilí o ideál jeví se na zemi jako uskutečňovaná osobní vlastnost. **To** jsou teprve pak lidé, kteří se mohou plně ocenit, kteří mají sice velký, často mohutný cíl před očima, ale nikdy se s ním nevznášejí ve vzduchu, nýbrž jsou pevně oběma nohama zakotveni v pozemském životě, aby nebyli vytrženi do neuskutečnitelného pro tuto zemi. Usilují stupeň za stupněm, se zdravým rozhledem a zručnou rukou k daleko položenému cíli, aniž by při tom působili druhým lidem nezaslouženou újmu. Užitek, který přináší lidé takového druhu, se jen zřídka kdy týká pouze jednotlivých osob. Vykořisťování jakéhokoliv druhu nepřichází při tom nikdy v úvahu, protože pak by označení usilující o ideál nemělo přece žádného oprávnění. A usilujícím o ideál má a může být každý člověk, lhostejno, jakou činnost zde na zemi vykonává. Může tím každý druh práce zušlechtit a dát mu vysoké cíle. Nesmí při tom jen nikdy zapomínat, aby všechno pojímal v rámci **pozemského života**. Jde-li nad něj, tak se to stává pro tuto zemi neuskutečnitelné a tím nezdravé. Následkem toho je, že nikdy nelze dosáhnout **podporujícího účinku**, základní podmínky a znaku veškerého úsilí o ideál. Člověk má na zemi povinnost stanovit si jako cíl to nejvýše pro něj dosažitelné a se všemi silami se pak snažit tohoto cíle dosáhnout. Jako **člověk!** To předem vylučuje, aby se snažil jen jako zvíře o obstarání jídla a pití, jak to

žel tak mnoho lidí dělá, nebo aby se nechal vybičovat rozumem k dosažení čistě pozemské velikosti nebo slávy, aniž by měl při tom na zřeteli jako hlavní účel všeobecné blaho a pozvednutí lidstva. Tito všichni mají pro zemi menší cenu než zvířata, protože zvíře je vždy nevyumělkovaně **zcela tím**, čím být má, i když jeho účelem je jen udržovat ostatní tvory v bdělosti, aby nenastalo brzdicí ochabnutí, které by mohlo mít za následek úpadek a rozklad, protože **pohyb** zůstává životní podmínkou ve stvoření. **Bdělost!** Člověk skutečně usilující o ideál pozná se tedy podle toho, že se snaží **popovznést** pozemsky stávající, avšak ne snad v rozumovém smyslu k rozšíření a moci, nýbrž k **zušlechtění**! Všechny jeho ideje budou však také mít možnost pozemského provedení, které má za následek prospěch jak pro jednotlivce, tak také pro společnost, zatímco ti, kteří jen chtějí být ideálními, se jen převalují v ideách, které není možné ve zdravém pozemském životě prakticky využít, nýbrž od něj jen odvádí a vedou do světa snů, který přináší škodu tím, že člověk přehlíží zužitkování přítomnosti ke zrání svého ducha, jehož má každý člověk ve svém současném životě utvářet a rozvíjet.

Tak jsou i lidé s ideálně komunistickými myšlenkami vážně vzato škůdci lidstva, protože uskutečnění by muselo přinést jen něco nezdravého, přestože sami ze sebe chtějí dobro. Podobají se stavitelům, kteří **v dílně** pečlivě postaví dům pro jiné místo. Vypadá ladně a krásně ... v dílně. Přemístěn na vlastní staveniště však stojí nakřivo a nebezpečně tak, že v něm nikdo nemůže bydlet, protože půda byla nerovná a i přes největší snahu a úsilí se urovnat nenechala. S tím stavitelé zapomněli počítat. Zanedbali správný odhad stávajícího, které bylo k této stavbě dáno jako nezměnitelná podmínka! To skutečně usilující k ideálu nedělá!

Ideálně komunistické ideje nemohou ve svém uskutečňování vyrůst z této půdy, tím méně v ní mohou být zakotveny nebo vůbec, protože tato půda, tedy lidé, se k nim naprosto nehodí! Je příliš nerovná a zůstane takovou vždy, protože na zemi nelze přivodit žádnou stejnoměrnou zralost všech lidí. Tu bude vždy neustále panovat velký rozdíl v nynější zralosti, protože jednotlivci jsou a zůstanou duchovně zcela **svéráznými** osobnostmi, které se mohou vyvíjet pouze rozličně, a tudíž těmto duchovním osobnostem nemá být nikdy brána svobodná vůle **nad nimi samotnými!** Dosavadní svobodná vůle **směřující zevně** byla lidstvu s obratem světů odňata a stalo se to vtělením Boží vůle na zemi, která má od nynějška zcela přirozeně ovládnout vůli lidskou, protože stojí nad ní a je silnější! Jen vnitřně může každý jednotlivec ještě **jednou** rozhodnout o své duchovní cestě, která ho povede ke Světlu zachování nebo k temnotě rozkladu! Nuže, snažte se poznat na zemi lidi skutečně usilující o ideál, abyste podpořili jejich konání, protože budující budou přinášet jen užitek. —